

Expeditionerna av Kurz bin Jabir (ra) & Dhi Qarad

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sade Hans Helighet, Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba), att han skulle fortsätta att nämna expeditioner från den Helige Profeten Muhammads (sa) liv.

Expeditionen av Kurz bin Jabir (ra)

Hans Helighet (aba) sade att han först skulle nämna expeditionen av Kurz bin Jabir (ra), som ägde rum i Shawwal, 6 e.h. Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra), som skriver:

”Dessa var mycket hotfulla dagar för muslimerna, eftersom hela landet brann av fiendens hat, uppeldat av Quraish och judarna. Dessutom hade de, enligt sin nya strategi, beslutat att istället för att systematiskt attackera Medina, skada staden med hemliga metoder. Eftersom bedrägeri och förräderi var inrotat i Arabens ociviliserade stammar, var de fast beslutna att skada muslimerna på alla möjliga sätt. Den incident vi nu ska nämna är en länk i denna kedja av illdåd, som slutade på ett hemskt sätt.

Detaljerna är följande: I Shawwal, 6 e.h, kom några män från stammarna 'Ukl och 'Urainah, åtta till antalet, till Medina och uttryckte sin kärlek och tillgivenhet för islam och blev muslimer. Efter en tid påverkades de av Medinas klimat och fick magproblem. De presenterade detta för den Helige Profeten (sa) och sade: 'O Allahs Sändebud! Vi är beduiner och har levt med djur. Vi är inte vana vid stadslivet och har därför blivit sjuka.'

Den Helige Profeten (sa) svarade: 'Om ni mår dåligt i Medina, gå då utanför staden till platsen där våra kameler vistas, och drick deras mjölk. Ni kommer att bli friska.' Enligt en annan återberättelse bad de själva: 'O Allahs Sändebud! Om du tillåter oss, skulle vi vilja gå utanför Medina, där dina kameler finns.' Den Helige Profeten (sa) gav sitt tillstånd. De begav sig således till betesmarken, där muslimernas kameler vistades.”

Ett barbariskt angrepp på herdarna och Islams balanserade lärdom om vedergällning

Hans Helighet (aba) fortsatte att läsa:

”När dessa eländiga människor hade slagit sig ner och återhämtat sig efter att ha levt i det öppna klimatet och druckit kamelmjölk, attackerade de plötsligt en dag herdarna som skötte kamelerna och dödade dem. De var så grymma att de först slaktade herdarna som djur, och när det fortfarande fanns liv i dem, stack de deras tungor med vassa ökentaggar, så att deras skrik och rörelser av smärta skulle förvärras. Sedan gnuggade dessa barbarer heta föremål i ögonen på de halvdöda muslimerna. På detta sätt dog dessa oskyldiga människor i plågor på en öppen mark.

Bland de döda fanns en personlig tjänare till den Helige Profeten (sa) vid namn Yassar, som var ansvarig för att valla den Helige Profetens (sa) kameler.

När dessa barbarer hade dödat herdarna på detta grymma sätt, tog de alla kameler och flydde. En herde lyckades fly och rapporterade händelsen till den Helige Profeten (sa).”

Vedergällning enligt den mosaiska lagen

Hans Helighet (aba) fortsatte att citera:

”Den Helige Profeten (sa) skickade omedelbart en grupp på tjugo följeslagare i deras spår. Trots att förövarna redan hade hunnit en bit på väg, lyckades muslimerna snabbt komma ikapp och tillfångatog dem. De band dem med rep och tog dem tillbaka till Medina.

Vid den tiden hade ingen uppenbarelse kommit om vad som skulle göras med sådana brottslingar. Därför följde den Helige Profeten (sa) den tidigare rättsliga praxis som fanns, där vedergällning utfördes i proportion till brottet, tills nya föreskrifter för islam uppenbarades. På så sätt skulle dessa grymma människor möta samma öde som de tillfogat herdarna. Det var tänkt som en avskräckande varning för andra.

Kort därefter förbjöd dock islam denna praxis och införde en ny lag, där kroppsstympning i alla former, även som vedergällning, blev förbjuden. Bukhari rapporterar följande ord från den Helige Profeten (sa):

’Efter denna händelse betonade den Helige Profeten (sa) storsinhet och förbjöd att fiendens kroppar stympades, oavsett omständigheter.’”

En balanserad lärdom för mänskligheten

Hans Helighet (aba) sade vidare att även om vissa västerländska forskare har kritiserat denna händelse som barbarisk, är det uppenbart att det som utfördes var en handling av rättvis vedergällning enligt den tidigare lagen och inte Islams definitiva lära.

Islam har sedan dess infört en överlägsen lag som betonar rättvisa och förlåtelse i proportion till omständigheterna. Hans Helighet (aba) betonade att islam inte lär extremism, vare sig genom okontrollerad vedergällning eller genom total underkastelse inför orättvisa. Istället förespråkar islam en balanserad lära:

’Straffet för en skada ska vara likvärdigt och inte överstiga vad som är rättvist. Men om förlåtelse och mildhet kan leda till reformation, är det en bättre väg att gå. Den som handlar så kommer att belönas av Allah.’

Hans Helighet (aba) avslutade med att säga att detta är islams unika och oöverträffade lära, som har tagit hänsyn till alla mänskliga behov och skapat en grund för sann fred i världen.

Slaget vid Dhi Qarad

Hans Helighet (aba) sa att han nu skulle nämna Slaget vid Dhi Qarad. Det finns en skillnad i åsikterna bland historiker om när detta exakt ägde rum. Enligt Bukhari och Muslim ägde det rum efter Hudaibiyah-fördraget och innan Slaget vid Khaibar, specifikt tre dagar innan Khaibar. Vissa historiker anser att det ägde rum innan Hudaibiyah-fördraget. Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) har ansett att detta var i Muharram, 7 e.h. Detta är också känt som Slaget vid Ghabah, eftersom det var där den Helige Profetens (sa) kameler brukade beta, ett område fyra mil från Madinah bakom Uhudberget. Det är känt som Slaget vid Dhi Qarad eftersom när Uyainah bin Hisn, som hade stulit den Helige Profetens (sa) kameler, följdes till Dhi Qarad, som är en brunn.

Hans Helighet (aba) sa att Uyainah ledde attacken på betesmarken och dödade en av herdarna medan han fångslade hans fru. Uyainah var en hövding för Banu Fazarah. Han var ledare för en av stammarna som anslöt sig till Banu Quraizah under Slaget vid Ahzab och planerade att attackera muslimerna i Madinah. Uyainah skulle senare acceptera islam vid erövringen av Makkah. Men senare, under Hazrat Abu Bakrs (ra) tid, blev han en avfälling och accepterade en av de falska profetkraven. Han fördes till Hazrat Abu Bakr (ra) som fänge och blev förlåten. Han skulle då återigen acceptera islam.

Hans Helighet (aba) sa att Hazrat Abu Dharr (ra) hade bett den Helige Profeten (sa) att gå till betesmarken. Den Helige Profeten (sa) sa att han var rädd för honom, men Hazrat Abu Dharr (ra) insisterade på att gå. Den Helige Profeten (sa) sa att han var rädd att hans son skulle dödas och att Hazrat Abu Dharr (ra) endast skulle återvända med hjälp av en stav. Hazrat Abu Dharr (ra) uttryckte sin förundran över hans insisterande, även när den Helige Profeten (sa) sa att han var rädd för honom. Och det inträffade precis som den Helige Profeten (sa) sa. Uyainah attackerade på natten med 40 män, och när Abu Dharrs (ra) son gick ut för att se vad som hände, dödades han.

Hans Helighet (aba) sa att Hazrat Salamah bin Akwa' (ra) fick reda på att den Helige Profetens (sa) kameler hade stulits. Han jagade då efter förövarna och när han lokaliserade dem, började han skjuta sina pilar på dem. Han fortsatte följa dem ensam och fortsatte tills han hade återfått kamelerna. Å andra sidan, när den Helige Profeten (sa) fick veta vad som hade hänt, gjorde den Helige Profeten (sa) ett rop och ryttare började samlas kring honom. Den Helige Profeten (sa) utsåg Hazrat Sa'd bin Zaid (ra) och bad honom ge sig iväg med en grupp, och sa att han skulle följa efter. Sedan gav den Helige Profeten (sa) sig iväg med 500, medan vissa har berättat om 700 muslimer. Under tiden hade Hazrat Salamah (ra) stött på Uyainah, som flydde i rädsla. Vid den tiden såg Hazrat Salamah (ra) ryttarna som skickats av den Helige Profeten (sa) närma sig. När ryttarna kom fram, hade Hazrat Abu Qatadah (ra) ett slag med Uyainah son, Mas'ada Fazari, och dödade honom. Han mötte sedan även Mas'adah's kamrater som också hade närmat sig och befriade till slut de kameler som den Helige Profeten (sa) hade i deras besittning.

Hans Helighet (aba) sa att han skulle fortsätta att berätta om dessa händelser i framtiden.

